

An illustration of a man with a long nose, wearing a white shirt and a green vest, sitting on a wooden chair and painting a small boy with a long nose. The boy is wearing a brown vest and a yellow skirt. They are in a room with a window and a shelf. Above them, two small figures are visible on a shelf.

Pinocchio

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VA RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Repovestire după
romanul lui Carlo Collodi

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Bucata de lemn care plângea și râdea 9

CAPITOLUL 2

Cum ia naștere năzdrăvana păpușă 16

CAPITOLUL 3

După ce se alege cu picioare noi,
Pinocchio merge la școală 32

CAPITOLUL 4

Pinocchio se întâlnește
cu Vulpea și Motanul 42

CAPITOLUL 5

Primejdia 51

CAPITOLUL 6

Zâna și nasul atotștiutor 56

CAPITOLUL 7

Vulpea, Motanul
și Câmpul Minunilor 62

CAPITOLUL 8	
Aventurile unei păpuși de pază	71
CAPITOLUL 9	
Pinocchio o plânge pe Zână	77
CAPITOLUL 10	
Insula albinelor harnice	82
CAPITOLUL 11	
Pinocchio promite să fie cuminte	88
CAPITOLUL 12	
În căutarea cumplitului rechin	95
CAPITOLUL 13	
Zâna îi face lui Pinocchio o făgăduială	103
CAPITOLUL 14	
„Dar“ în loc să devină băiat...	110
CAPITOLUL 15	
Pinocchio este vândut unui circ	120
CAPITOLUL 16	
Pinocchio se întâlnește cu rechinul cel fioros	127

CAPITOLUL 17

Pinocchio îl găsește pe tatăl lui! 132

CAPITOLUL 18

Pinocchio devine un băiat adevărat 142

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 151

Notă către părinți și educatori

de Arthur Pober, doctor în educație 155

CAPITOLUL 1

Bucata de lemn care plângea și râdea

DRagi copii, aceasta nu e o poveste despre vreun împărat puternic și viteaz. Nici despre vreo prințesă.

Dimpotrivă, vă vine să credeți sau nu, e o poveste despre o bucată de lemn – și nici măcar nu-i vorba de una mai de Doamne-ajută. O bucată de lemn simplă, tare, ca oricare alta, atât. Genul de buștean care face ca iarna orice încăpere răcoroasă să fie mai plăcută și mai primitoare de îndată ce este pus pe foc în șemineu.

Bucata aceasta de lemn s-a întâmplat să ajungă în atelierul de tâmplărie al domnului Antonio, al cărui nas era așa de roșu și

de rotund, încât ai fi zis că e un fruct copt; de aceea lumea îl poreclise „meșterul Cireașă“.

Domnul Antonio avea planuri mari cu butucul acela. Plănuia să facă din el un picior pentru măsuța lui de cafea.

Dar tocmai când se pregătea să ridice toporișca și să cioplească bucata de lemn, a auzit o voce subțirică spunând:

– Te rog, nu prea tare!

Domnul Antonio s-a uitat de jur împrejur, dar n-a văzut pe nimeni care să fi vorbit. S-a uitat sub masa lui de lucru, în dulap, ba a căutat chiar printr-un morman de rumeguș, dar n-a găsit pe nimeni. A deschis ușa și s-a uitat în susul și-n josul străzii – tot nimeni!

Hotărând că probabil i se năzărise, domnul Antonio și-a ridicat din nou toporișca. De data asta a lovit bucata de lemn.

– Auuuuu! s-a văitat același glăscior.

Era prea mult pentru domnul Antonio. De data asta se sperie atât de tare, încât ochii îi ieșiră din orbite, iar gura îi rămase larg deschisă, limba atârându-i peste buza de jos.

– Care te-ascunzi în bucata asta de lemn?
a strigat el. Dacă-i pe-așa, îți vin eu de hac!

Domnul Antonio a izbit cu putere butucul de toți pereții, ba chiar l-a azvârlit până-n tavan.

– Ei, ce mai ai de spus acum? a întrebat el, simțindu-se oarecum nătâng pentru că vorbea cu o bucată de lemn.

Nu a primit niciun răspuns. Domnul Antonio a rămas complet nemișcat și a mai așteptat încă zece minute – tot nimic.

– M-am gândit eu, a zis el, răsufând ușurat.

Cu o bucată de șmirghel, domnul Antonio a început să netezească și să lustruiască lemnul. Și, ce să vezi, glăsciorul a răsunat din nou. De data aceasta chicotea:

– Hi-hi-hi, ha-ha-ha, a spus el, termină odată! Șmirghelul îmi gădilă pielea delicată!

Asta a fost picătura care a umplut paharul. Bietul domn Antonio fu așa de zăpăcit și de supărat, încât căzu la pământ, iar nasul lui roșu se făcu, de frică, albastru. În acea clipă

i-ai fi putut spune mai degrabă „meșterul Afină” decât „meșterul Cireașă”.

Chiar în momentul acela s-a auzit o bătaie în ușă. Era Geppetto, prietenul domnului Antonio.

Geppetto era un bătrânel simpatic, care avea, la rândul lui, o poreclă. Copiii din sat îl necăjeau și-l strigau „Mămăliguță”, deoarece peruca lui mare și galbenă aducea binișor cu o farfurie de păsat. Geppetto nu putea suferi porecla aceea și se înfuria foarte tare ori de câte ori o rostea cineva. Desigur, asta nu-i făcea pe copii decât să-l strige și mai des cu numele acesta.

– Prietene, l-a întrebat Geppetto pe domnul Antonio după ce a intrat, ce faci acolo jos, pe podea?

– Ce crezi că fac? Le predau furnicilor alfabetul? a glumit domnul Antonio. Am căzut. Ce te-aduce la mine?

– Picioarele, i-a întors Geppetto gluma. Am ceva grozav să-ți spun. M-am hotărât să-mi fac o păpușă. Una care să danseze și să facă salturi mortale prin aer. Împreună,

o să batem lumea în lung și-n lat și ne vom umple de bani și de faimă. Ce zici de ideea mea?

– Pare un plan pe cinste, Mămăliguță! a strigat știm noi cine.

Geppetto s-a înroșit la față.

– Cum mi-ai spus? l-a întrebat el pe prietenul lui.

– O vorbă n-am zis, a răspuns cinstit domnul Antonio.

– Mi-ai spus „Mămăliguță“, a mârâit printre dinți Geppetto.

– Ba nu! a zis domnul Antonio.

– Ba da! a urlat la el Geppetto.

Și tot așa, până când s-au înfuriat și mai tare. În cele din urmă, au trecut de la vorbe la fapte, la păruieli, zgârieturi, mușcături, pumni, picioare și ocări. După ce s-a sfârșit încăierarea, cei doi și-au dat seama că fiecare ținea în mână peruca celuilalt.

– Hai mai bine să ne înapoiem unul altuia părul, a sugerat domnul Antonio.

– Bună idee, prietene, a răspuns Geppetto și de îndată fiecare și-a recăpătat peruca.

– Ascultă, a grăit domnul Antonio, am exact ce-ți trebuie pentru păpușa pe care ți-o dorești.

Domnul Antonio s-a întors la masa lui de lucru pentru a lua bucata de lemn. Tocmai când se pregătea să i-o înmâneze prietenului său, butucul i-a alunecat din mâini și l-a lovit cu putere pe Geppetto peste picioare.

– Ce fel de prieten e acela care te lovește cu un lemn? a întrebat Geppetto.

– N-am fost eu de vină! a spus domnul Antonio.

– Ba da, cu siguranță! a strigat Geppetto.

– Butucul este de vină, nu eu, a continuat domnul Antonio. Și chiar dacă n-am mai făcut asta până acum, dacă nu mă crezi chiar *am să te strig „Mămăliguță“!*

De îndată, Geppetto l-a făcut pe domnul Antonio prostovan, măgar și maimuțoi din cale-afară de urât (domnul Antonio s-a limitat doar la porecla de „Mămăliguță“) și s-au încăierat din nou. Când au isprăvit lupta, fiecare dintre peruci era pe capul potrivit, dar trupurile de sub ele erau acoperite de

zgârieturi, iar cămășilor le lipseau câțiva bumbi.

– Suntem cam bătrâni pentru asta, a zis Geppetto, scuturându-se de praf.

– Da, așa e.

Într-un final cei doi prieteni s-au împăcat. Acestea fiind spuse, Geppetto a luat bucata de lemn și a pornit fericit, șchiopătând, spre casă.